

det, at der er flere, at der skal tages ind i systemet – i forhold til de opmuntrende forbedringer i opsparingsmønsteret, pinsepakken har medvirket til, og i øvrigt også den afdæmpning i efterspørgslen, som rentestigning – behersket rentestigning – og olieprisstigninger har bevirket, betyder det samlet set, at der ikke er grund til at være bekymret for, om efterspørgslen løber løbsk, og vi brænder sammen i flaskehalsproblemer.

Så har der været forsøgt kørt et løb omkring den kreative brug af engangsindtægter. Om det vil jeg godt sige, at det ikke har været nogen målsætning for regeringen at få store engangsindtægter. Det har været en målsætning at få en reel dækning for de ekstra aktiviteter, der blev aftalt på finansloven. Derfor var vi interesseret i en indtægt svarende til rentevirkningen af stramningen på momskrediten, og vi har måttet kigge efter, hvor vi kunne finde flertal for at få den indtjening. At vi i tilgift med nogle få dage får flyttet en række milliarder kroner hen over en månedsgrense, og hen over et kalenderårs grænse, betragter jeg nærmest som et politisk handicap, fordi det kan misbruges til den form for retorik, som V og K har anvendt her i dag.

Når vi synes, det er meget fornuftigt at stramme lidt på kreditfristerne for bl.a. mosen, så hænger det jo sammen med, at der egentlig ikke er et mere fornuftigt tidspunkt at indskrænke statens rentefri kassekredit til erhvervslivet på end dette, hvor erhvervslivets indtjening er god, og hvor renten er rimeligt lav. Det er den anden side af sagen.

Men det, som er interessant, er: Hvordan ser statsregnskabet ud uden engangsindtægter? Der skal jeg bare minde om, at i løbet af de 7 år, vi har haft ansvaret for det, 1993-2000, har vi bevæget os fra et DAU, drifts-, anlægs- og udlånsunderskud, uden engangsindtægter på 62 mia. kr. til et plus på 2 mia. kr., altså i al beskedenhed en forbedring på 64 mia. kr.

Hvis man ser på de samlede offentlige finanser – det er jo et bredere begreb, og det er det, vi bruger i udlandet, når vi skal sammenligne – så har vi bevæget os fra et underskud på 26 mia. kr. til et overskud på 27 mia. kr. fra 1993 til år 2000, og det er uden engangsindtægter, mine damer og herrer, uden engangsindtægter, de eksisterer ikke i det begreb. Derfor har vi selvfølgelig også været i stand til at bringe den offentlige gæld nedad i en hurtigere takt end de fleste andre europæiske lande.

Så siger man, at skatterne vokser og vokser og vokser, til trods for at skattetrykkel stort set har været konstant i denne regerings tid, og til trods for at det falder, ligegyldigt hvordan man regner. Ligegyldigt hvor mange regnemoder, Venstre har udviklet på sit gruppemøde i dag, så falder skattetrykkel fra 1999 til år 2000 efter en hvilken som helst regnemode.

Hvorfor har vi ikke direkte sat skatterne ned? Det har vi helt enkelt ikke, fordi vi har arvet en alt for stor gæld og et alt for stort underskud, og man kan ikke være bekendt at give den næste generation det med.

Diskussionen om, hvad bruttoskatten skal dække, og hvornår den skal sættes ned, hører jo i virkeligheden hjemme i det her hjørne. Hvis man har en ganske bestemt målsætning om, hvor meget man skal bringe gælden ned, og hvor skattetrykkel samlet set skal lægge sig, ja, så kunne man selvfølgelig godt have valgt at sætte bruttoskatten ned efter den oprindelige model. Så skulle man bare have fundet nogle andre indtægter, og det havde formentlig været mindre fornuftigt, for det givne er, hvilken gældsnedbringelse vi skal nå. Derfor har vi været nødt til, samtidig med at vi i de senere år har nedsat udgifternes tryk fra væsentligt over 60 til under 55 pct., at lade skattetrykkel være nogenlunde konstant.

Jeg skal bare afslutte med at minde om, at det jo er svært i det virkelige og reelle liv at forene en konstatering af, at de offentlige udgifter venter mindre og mindre i den samlede nationaløkonomi, med en forestilling om, at den offentlige sektor vokser ud over alle grænser. Jo, den offentlige sektor er vokset personalemæssigt med 50.000. En meget stor del af dem passer de børn, vi gerne vil have passet osv. Vi kender hele diskussionen, og vi ved, at den mest er vokset på børnepasning, på uddannelse, noget på ældreomsorg og noget på sygehuse.

Men der er altså kommet 132.000 flere i arbejde i det private erhvervsliv. Dette private erhvervsliv, som efter oppositionens retorik her i dag skulle være ved at segne under de der næsten ikkemålelige byrder, vi har lagt på dets skuldre. 132.000 flere! Det er jo så også et bevis på, at det gyldne snit, som vi formulerede i 2005-programmet, om, hvordan beskæftigelses-sammensætningen skulle være mellem offentligt og privat, for at det hang sammen, uden at vi skulle skrue skatterne i vejret, holder vi os til. Det har vi realiseret. Det har vi mere end reali-